

ПЕТКО ВОЛЕН.

I.

САМИЧЕК СКИТАМ АЗ . . .

Самичек скитам аз залутан сред безброя —
   на улични тжлпи,
 душата ми жадува на ношта покоя —
   самотна да заспи.

Разбита и сломена иска да намери, —
   покой и отдих тя
 и звездна нош крила си над ней да разпери, —
   наджхана с цветя.

Погинала в сжня на морност и забрава —
   с затворени очи,
 на слънцето с любов ще срещне тя тогава, —
   най-първите лжчи . . .

II.

НОЩА СМИРЕНА ЩЕ ОТМИНЕ.

Ноща смирена ще отминне
 по своя вечен път.
 душата морна ще почине, —
 склонил глава на гръд.

Ще стана в утрин аз студена, —
 за нов живот роден,
 душата бодр, отморена, —
 ще срещне своя ден.

Ще тржгна млад с надежда свята, —
 да стигна оня кжт,
 възлюбил страждущ пак земята
 и нейний черен път . . .